

USNESENÍ

Krajský soud v Brně projednal ve veřejném zasedání, konaném dne 10. listopadu 2021, odvolání **obžalovaného A.O.-M.**, narozeného XXXXX v XXXXX, trvale bytem XXXXX, XXXXX, proti rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 22. 9. 2021, č. j. 3 T 81/2021-196, a rozhodl

takto:

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalovaného **zamítá**.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný pod bodem 1) uznán vinným ze spáchání přečinu ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 148 odst. 1 trestního zákoníku (dále jen „tr. zák.“) a pod bodem 2) z přečinu neposkytnutí pomoci řidičem dopravního prostředku podle § 151 tr. zák., kterých se dle zjištění soudu I. stupně dopustil tak, že

1) dne 4. července 2020 v 18:16 hodin řídil vlastní osobní motorové vozidlo tov. zn. Peugeot 508, reg. zn. XXXXX, v Brně po vozovce ulice Obvodová ve směru jízdy od ulice Kníničská k ulici Stará dálnice, přičemž v prostoru křižovatky ulic Obvodová a Přístavní s velkým výskytem osob z důvodu blízké přehrady v důsledku porušení ustanovení § 5 odst. 1 písm. d) a § 5 odst. 2 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb. (o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů) srazil nezletilého chodce jménem D.A.O., nar. XXXXX, který šel a následně přebíhal po řádně vyznačeném přechodu pro chodce ve směru od Brněnské přehrady k obchodnímu domu Penny (tedy z pohledu jízdy obžalovaného zprava doleva), kdy poškozený po střetu upadl na komunikaci v místě přechodu pro chodce, kde zůstal nehybně ležet v krátkodobém bezvědomí, a který v důsledku střetu utrpěl lehké zranění, a to otřes mozku, natržení ušního boltce levého ucha s tržnou rankou na tragu (ušním lalůčku), podvrtnutí krční páteře, zhmoždění zad s popisem plošné oděrky na pravé polovině zad v oblasti hrudní (TH) páteře a bederní (lumbální) páteře, oděrku na hřbetu levé ruky, oděrku kolene, pohmatovou citlivost břicha v levém podžebří a bolest levého ramena, pro které byl citelně omezen v obvyklém způsobu života po dobu 10 až 14 dnů a to v souvislosti s hospitalizací od 4. 7. 2020 do 7. 7. 2020 v Dětské nemocnici, dodržováním převážně klidového režimu, bolestivostí vícečetných zhmožděnin těla, přechodným nošením krčního límce, ztíženým

Shodu s prvopisem potvrzuje: Milana Hašlíková

dodržováním osobní hygieny a oblékáním při vícečetných pohmožděninách a natržení ušního boltce, a dále s celkovým tělesným a duševním šetřením při otřesu mozku, když dále se zranění kromě oděrek na těle projevilo bolestivostí pohmožděných oblastí prakticky celého těla (hlava, krční páteř, břicho, záda, levé rameno, ruka a koleno), přičemž v souvislosti s otřesem mozku došlo ke krátkodobému bezvědomí a ztrátě paměti na část úrazového děje, kdy poškozený byl také nejméně po tuto dobu odkázán na pomoc druhé osoby (své matky A. S.) při běžných denních úkonech jako jídlo, oblékání a hygiena;

2) dne 4. července 2020 v 18:16 hodin, poté, kdy měl jako řidič vlastního osobního motorového vozidla tov. zn. Peugeot 508, reg. zn. XXXXX, v Brně při jízdě po ulici Obvodová v prostoru křižovatky ulic Obvodová a Přístavní účast na výše popsané dopravní nehodě v bodě 1), při které na vyznačeném přechodu pro chodce srazil na zem nezletilého chodce jménem D.A.O., nar. XXXXX, přičemž v důsledku tohoto střetu došlo na jeho vozidle k vylovení pravého zpětného zrcátka, aniž by se jakkoliv zajímal o zdravotní stav poškozeného, který zůstal v bezvědomí ležet na silnici, neposkytl tomuto potřebnou pomoc, ač tak mohl učinit bez nebezpečí pro sebe nebo jiného, věc neoznámil Policii ČR, ale pokračoval dále v jízdě v jeho směru až do místa trvalého pobytu v Brně na ulici XXXXX, kde vozidlo zaparkoval, přičemž poškozené zrcátko následně provizorně pomocí lepících pásky opravil, kdy vozidlo bylo vypátráno až Policií ČR dne 7. 7. 2020 na základě výtěžení svědků události a kamerových záznamů z městského provozu.

2. Za toto jednání byl obžalovanému podle § 151 tr. zák. za použití § 43 odst. 1 tr. zák. uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání 2,5 roku, jehož výkon byl dle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 roků. Dále byl obžalovanému podle § 67 odst. 2 písm. b) s přihlédnutím k § 68 odst. 1, 2 tr. zák. uložen peněžitý trest ve výši 100 denních sazeb, když výše jedné denní sazby byla stanovena na částku 900 Kč (tj. celkem 90 000 Kč). Zároveň byl obžalovanému podle § 73 odst. 1, 3 tr. zák. uložen i trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu, na dobu 4 roků. Podle § 228 odst. 1 tr. řádu bylo dále rozhodnuto o tom, že obžalovaný je povinen nahradit poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR, IČ 41197518 (se sídlem Orlická 2020/4, 130 00 Praha 3 – Vinohrady) škodu ve výši 13 309 Kč a poškozené Slavia pojišťovně a. s., IČ 60197501 (se sídlem Revoluční 1, 110 00 Praha 1) škodu ve výši 5 600 Kč.
3. Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný prostřednictvím svého obhájce řádně a včas odvolání, když napadá výrok ohledně trestu zákazu činnosti řízení motorových vozidel. Dle obhajoby obžalovaný řídil motorové vozidlo po užití tablet proti bolesti (Aulin), tedy ve stavu zjevně oslabených smyslů, kdy boční střet s chlapcem skutečně nemusel registrovat, včetně toho, že v důsledku střetu došlo k odlomení pravého zrcátka. Podotýká, že nehoda se stala v situaci silného dopravního ruchu, kdy z dostupných videozáznamů se nepodává, že by došlo k náhlé změně způsobu jízdy vozidla obžalovaného, a to ve smyslu toho, že by se hodlal z místa nehody ztratit, ujet a pomoc úmyslně neposkytnout. V tomto směru obhajoba odkazuje na výpověď svědka P., dle něhož vozidlo obžalovaného pokračovalo po střetu dále konstantní rychlostí s tím, že zpomalilo před objetím na zastávce stojícího autobusu IDS JMK. Obžalovaný se přesto odpovědnosti za vzniklou nehodu nezříká, kdy je ochoten poškozenému chlapci jakkoliv především profesně a léčitelky pomoci, přičemž je připraven přijmout i spravedlivý trest. I přesto, že byl uznán vinným z přečinu podle ustanovení § 151 tr. zák. (navzdory pochybnostem vyplývajícím z rozdílných výpovědí hlavních svědků a dalším nikoliv nepodstatným detailům případu), se mu však jeví trest zákazu činnosti v trvání 4 let jako neúměrně vysoký. V tomto směru poukazuje na dosavadní způsob svého života, své poměry a na snahu alespoň zmírnit následek jím způsobené nehody (kdy matce nezl. poškozeného A. S. poskytl sám finanční plnění ve výši 110 000 Kč). Zároveň podotýká, že dosud aktivně vyvíjí činnost v oblasti fyzioterapií a přírodního léčitelství pooperačních pacientů ve FN Brno Bohunice, ve FN u Svaté Anny v Brně, když za dalšími pacienty mnohdy dojíždí do jejich bydliště v Brně i v Jihomoravském kraji. Sám pak trpí těžkým poškozením páteře a kyčelního

kloubu (což doložil lékařskými zprávami), přičemž již více než rok čeká na operaci kyčle v podobě totální endoprotézy. Lze tedy očekávat, že i do budoucna bude automobil pro něho klíčovým. Vede slušný spořádaný život, kdy se považuje za ohleduplného řidiče, který se dopravních přestupků nedopouští. Vzhledem k jeho profesní orientaci a potřebě často cestovat za pacienty se mu tak jeví 4 letý trest zákazu řízení jako nepřiměřeně vysoký. S ohledem na výše uvedené tedy obžalovaný navrhuje, aby mu odvolací soud snížil tento trest zákazu činnosti a uložil mu jej okolo spodní hranice 2 či 2,5 let.

4. Odvolací soud v souladu s ustanovením § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost oddělitelného výroku rozsudku, proti němuž bylo podáno odvolání obžalovaného, jakož i správnost postupu řízení, které mu předcházelo. Dospěl přitom k závěru, že řízení před soudem I. stupně nevykazuje žádné podstatné vady, když byla zachována veškerá ustanovení trestního řádu, zabezpečující právo na obhajobu a řádné objasnění věci. Rovněž tak odvolací soud naznal, že postupem nalézacího soudu nedošlo k porušení práva na spravedlivý proces. Na základě předložených důkazů byl zjištěn skutkový stav věci, o kterém nemá ani odvolací soud žádné pochybnosti. Nalézací soud pak dle řádně zjištěných skutkových okolností správně posoudil jednání obžalovaného jednak jako přečin ublížení na zdraví z nedbalosti dle § 148 odst. 1 tr. zák., ale zejména pak i jako přečin neposkytnutí pomoci řidičem dopravního prostředku dle § 151 tr. zák. Navíc je nutno uvést, že výrok o vině obžalovaného zůstal podaným odvoláním nakonec nedotčen, když odvolací soud pro případný postup dle § 254 odst. 2 tr. řádu ani žádné důvody neshledal. Odvoláním obžalovaného je napadán toliko výrok o trestu (zejména pak uložené výměře trestu zákazu činnosti), který tedy byl odvolacím soudem řádně přezkoumán.
5. Dle názoru odvolacího soudu (oproti námitkám obžalovaného) soud I. stupně náležitě posoudil všechny okolnosti, významné z hlediska stanovení druhu trestů, a to v návaznosti na zákonná kritéria, uvedená v § 38 a § 39 tr. zák. Pokud se týče uložených druhů trestu, tak tyto tresty (odnětí svobody, peněžitý trest a zákazu činnosti) odpovídají jak povaze a závažnosti obou spáchaných přečinů, tak i poměrům na straně obžalovaného, jeho dosavadnímu způsobu života, možnostem jeho nápravy, jakož i výchovnému působení trestu. Na straně obžalovaného nalézací soud řádně přihlédl k polehčujícím okolnostem dle § 41 písm. 1), o), p) tr. zák. (kdy se tento pod tíhou důkazů k trestné činnosti nakonec doznal, svého jednání upřímně lituje, přičemž před spácháním této trestné činnosti vedl po dobu více než 30 let řádný život). Zohlednil rovněž i přitěžující okolnost dle § 42 písm. n) tr. zák. (kdy obžalovaný spáchal 2 trestné činy). Zároveň nelze přehlédnout počáteční postoj obžalovaného, který se i přes prováděné šetření policejního orgánu k trestné činnosti doznal až dne 8. 7. 2020 (tj. za 4 dny po předmětné dopravní nehodě). V neposlední řadě je třeba uvést, že k předmětné dopravní nehodě došlo kromě nepozornosti obžalovaného i v důsledku porušení dalších povinností řidiče (jež jsou mj. blíže specifikovány ve výroku napadeného rozsudku), kdy obžalovaný navíc s vozidlem po sražení nezletilého chodce nezastavil, ale naopak z místa dopravní nehody zbaběle ujel (a to s odůvodněním „při projíždění křižovatkou jsem neměnil způsob jízdy, nic zvláštního jsem nepozoroval a necítil jsem při jízdě žádný náraz“, resp. „já u toho přístaviště normálně projel a vůbec nic jsem nezaregistroval, já o tom nevím“). K poškození pravého zpětného zrcátka přitom vypověděl „že mám urvané pravé zrcátko jsem zjistil další den, když jsem jel domů a chtěl jsem couvat, tak jsem viděl, že tam zrcátko není“, přičemž „jsem se domníval, že mi to zrcátko urazil asi cyklista nebo někdo“, a tak „jsem to provizorně izolačkou zadělal“. Odvolací soud však této ryze účelové obhajobě obžalovaného (stejně jako předtím i soud nalézací) rozhodně nepřisvědčil.
6. V této souvislosti je pak nutno konstatovat, že z hlediska justiční praxe je zcela obvyklé, že při těchto dopravních nehodách (kdy provinilý řidič s vozidlem nezastaví, aby poskytl poškozenému potřebnou pomoc, ale naopak z místa dopravní nehody ujede) je takto provinilým řidičům zpravidla ukládán nepodmíněný trest odnětí svobody. Tato otázka je však v rámci odvolacího řízení již bezpředmětná, a to v důsledku zcela nepochopitelné absence odvolání ze strany státního zástupce, neboť by tím byla porušena zásada reformationis in peius (tj. zákazu změny k horšímu),

zakotvená v ustanovení § 259 odst. 4 tr. řádu. S ohledem na uložení toliko podmíněné formy výkonu trestu odnětí svobody se tak lze domnívat, že soud I. stupně více jak patřičně zohlednil osobní poměry obžalovaného a zejména jeho dobrovolné finanční plnění zákonnému zástupci nezletilého poškozeného (tj. matce A. S.) ve výši 110 000 Kč. Je tudíž zřejmé, že nalézací soud více než dostatečně přihlédl i k účinkům a důsledkům, které lze očekávat od uložených trestů pro budoucí život obžalovaného. V tomto směru tak rozhodně nelze přisvědčit námitkám obžalovaného, že „vzhledem k jeho osobním poměrům a snaze odčinit nepříznivé následky předmětné nehody a i vzhledem k jeho profesní orientaci a potřebě cestovat za pacienty, se mu jeví 4 letý trest zákazu řízení jako neúměrně vysoký“. Lze totiž předpokládat, že kdyby nalézací soud k těmto zákonem stanoveným okolnostem (zejména pak k důsledkům, které z výkonu trestů pro obžalovaného, včetně jeho rodiny, nastanou) nepřihlédl, tak by u obžalovaného zcela jistě přistoupil k uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody a zejména pak k delšímu trestu zákazu činnosti.

7. Obžalovaný byl podle § 151 tr. zák. ohrožen trestem odnětí svobody až na 5 let. V daném případě jsou přitom splněny zákonné podmínky ustanovení § 43 odst. 1 tr. zák. pro ukládání úhrnného trestu. Uložený trest na hranici 1/2 trestní výměry (a to v trvání 2,5 let) nelze s přihlédnutím na okolnosti případu považovat za trest nepřiměřeně přísný, či z jiných důvodů neadekvátní. Závěr soudu I. stupně o podmíněném odkladu výkonu tohoto trestu pak byl dle názoru odvolacího soudu učiněn v rozporu se zákonem, neboť s ohledem na okolnosti daného případu nebyly pro tento postup splněny zákonné podmínky ustanovení § 81 odst. 1 tr. zák. Toto závažné pochybení nalézacího soudu však již nelze v odvolacím řízení řádně napravit, a to z důvodu absence odvolání ze strany státního zástupce. Nicméně lze konstatovat, že přímý výkon trestu byl soudem I. stupně zřejmě ‚nahrazen‘ samotnou délkou tohoto druhu trestu, jakož i délkou zkušební doby (jež je dle § 82 odst. 1 tr. zák. dána výměrou od 1 roku do 5 let), která byla obžalovanému uložena opět na hranici 1/2 trestní sazby (a to v trvání 3 roků).
8. Dále byl obžalovanému za splnění zákonných podmínek § 67 odst. 2 písm. b) a § 68 odst. 1, 2 tr. zák. uložen i peněžitý trest, kdy nalézací soud mj. konstatuje, že „tímto kompenzuje mírný postup při uložení toliko podmíněně odloženého trestu odnětí svobody“. Z důvodu absence odvolání státního zástupce odvolacímu soudu nezbyvá než uložení tohoto druhu trestu akceptovat. Celková výše peněžitého trestu (90 000 Kč) přitom není dle názoru odvolacího soudu s ohledem na osobní a finanční poměry obžalovaného (kdy se jedná o důchodce, který nadále provozuje fyzioterapeutickou činnost) nepřiměřená. Navíc je třeba poukázat na to, že takto provinilým řidičům je ve správním řízení za obdobné jednání [tj. za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. h), odst. 5 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb.] obligatorně ukládána pokuta ve výši od 25 000 Kč do 50 000 Kč. V neposlední řadě je nutno podotknout, že výrok o uloženém peněžitém trestu (stejně jako i trestu odnětí svobody) nebyl podaným odvoláním obžalovaného ani nijak napaden.
9. Soud I. stupně správně dovodil, že obžalovanému je třeba uložit i trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu (jehož výměra je dle § 73 odst. 1 tr. zák. dána od 1 roku do 10 let). Předně je třeba uvést, že u daného charakteru spáchané trestné činnosti (tj. ujetí z místa dopravní nehody bez poskytnutí potřebné pomoci účastníkovi dopravní nehody) je vždy obligatorně dáno uložení tohoto druhu trestu. Při jeho ukládání pak nelze konstatovat, že obžalovaný má v evidenční kartě řidiče 1 záznam pro spáchání rovněž poměrně závažného přestupku v dopravě (tj. překročení rychlosti v obci o téměř 50 %). Nutno však podotknout, že tento záznam je již staršího data, a to z roku 2014, tudíž je zde s ohledem na časovou prodlevu dána fikce jeho zahlazení. V tomto směru se však přesto nelze ztotožnit s tvrzením obhajoby, že „obžalovaný se v oblasti dopravy a řízení motorových vozidel nikdy zásadních prohřešků nedopustil“. Nicméně lze připustit, že v daném případě se ze strany obžalovaného zřejmě jednalo pouze o mimořádné vybočení z jinak spořádaného chování coby účastníka silničního provozu, umocněné pravděpodobně jeho zkratovým jednáním (jinak si totiž nelze samotné jednání obžalovaného, který mj. nadále vykonává činnost fyzioterapeuta, vysvětlit). Zároveň je třeba

poukázat i na závažnost porušení jednotlivých povinností obžalovaného coby řidiče, kdy kromě porušení obecných povinností dle § 4 písm. a) a § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb. (kdy každý účastník provozu na pozemních komunikacích je povinen chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob, přičemž je povinen věnovat se plně řízení vozidla a sledovat situaci v provozu na pozemních komunikacích) tento porušil zejména i specifickou povinnost dle § 5 odst. 1 písm. d) a § 5 odst. 2 písm. f) cit. zák. (neboť jako řidič motorového vozidla měl dbát zvýšené opatrnosti vůči poškozenému 12-ti letému dítěti, které srazil v době, kdy toto dítě přecházelo pozemní komunikaci po řádně vyznačeném přechodu pro chodce). Tím, že nezastavil na místě dopravní nehody a předmětnou dopravní nehodu bezprostředně poté nenahlásil policejnímu orgánu, se dopustil mj. dalšího závažného provinění řidiče dle § 47 odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. b), odst. 4 písm. a), b), c) zákona č. 361/2000 Sb. S ohledem na výše uvedené skutečnosti tak odvolací soud považuje uložený trest zákazu činnosti v trvání toliko 4 roků (což je mírně nad hranicí 1/3 trestní výměry) za trest přiměřený, odpovídající samotným okolnostem případu a zejména absenci dostatečného náhledu obžalovaného na toto svoje krajně nezodpovědné jednání. Rozhodně se nejedná o trest nepřiměřeně přísný ve smyslu ustanovení § 258 odst. 1 písm. e) tr. řádu (jak obžalovaný mj. nedůvodně podotýká), ba spíše naopak.

10. K námitce obžalovaného a jeho poukazu na výpověď svědka F. P. je nutno poukázat na obrazový záznam z autobusu městské dopravy (stojícího v zálivu autobusové zastávky bezprostředně za předmětným přechodem pro chodce), z něhož se při projíždění motorového vozidla obžalovaného jednoznačně podává ulomené, resp. utržené pravé zpětné zrcátko na tomto vozidle. Skutečnost, zda obžalovaný po střetu s nezletilým chodcem pokračoval v jízdě konstantní rychlostí (či zda zpomalil nebo naopak zrychlil) není dle názoru odvolacího soudu nijak rozhodující, neboť podstatnou okolností je, že obžalovaný po tomto střetu zcela vědomě místo dopravní nehody neprodleně opustil, aniž by se přesvědčil, jaká případná zranění nezletilý chodec utrpěl. V tomto směru se odvolací soud plně ztotožňuje se závěry nalézacího soudu, uvedenými v bodech 12. a 14. odůvodnění napadeného rozsudku, s výjimkou poměrně pozoruhodného „náзору“ nalézacího soudu, podaného v následném bodě 18. tohoto rozsudku (tj. že „jednání obžalovaného v souvislosti s neposkytnutím pomoci navíc nemohlo mít žádného vlivu na způsobených následcích, neboť k poškozenému během několika vteřin přiběhla řada dalších osob poskytující mu ošetření, obratem přivolavších rychlou zdravotnickou pomoc“). Pokud obhajoba podotýká, že je „otázkou, zda obžalovaný po požití několika tablet proti bolesti v průběhu dne a před jízdou, tedy ve stavu zjevně oslabených smyslů, boční střet s chlapcem skutečně registrovat musel, a tedy i to, že v důsledku střetu došlo k odlomení pravého zrcátka“, tak de facto tímto připouští, že obžalovaný řídil motorové vozidlo, ačkoliv tato jeho schopnost byla v důsledku jeho zdravotního stavu či zdravotní indispozice snížena [čímž se tak dopustil dalšího závažného provinění v dopravě dle § 5 odst. 2 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb.]. Z tohoto důvodu tudíž nelze tyto námitky považovat za akceptovatelné. Jestliže pak obžalovaný namítá, že „aktivně vyvíjí činnost v oblasti fyzioterapií a přírodního léčení pacientů ve FN Brno Bohunice, ve FN u Svaté Anny v Brně, a za dalšími pacienty mnohdy dojíždí do jejich bydliště, neboť ti nejsou z důvodu zdravotního stavu především dolních končetin či páteře dostatečně mobilní k tomu, aby mohli cestovat do jeho ordinace“, přičemž „sám trpí těžkým poškozením páteře a kyčelního kloubu, kdy již více než rok čeká na operaci kyčle v podobě totální endoprotézy, a lze očekávat, že i do budoucna bude automobil pro něho klíčovým“, tak je třeba podotknout, že do daného stavu se obžalovaný dostal toliko svým vlastním zcela nezodpovědným jednáním (a nikoliv v důsledku jednání někoho jiného). Navíc nelze přehlédnout, že v předmětném případě se nejedná toliko o banální dopravní nehodu. Důsledků tohoto svého nezodpovědného jednání si měl být obžalovaný dle názoru odvolacího soudu vědom před „zbabělým“ ujetím z místa dopravní nehody (a nikoliv až po vyhlášení napadeného rozsudku). Obžalovaný byl totiž uznán vinným jedním z nejzávažnějších trestných činů v dopravě (jakým přečin neposkytnutí pomoci řidičem dopravního prostředku rozhodně je), když kromě zásady individuální represe je zapotřebí ve výměře ukládaných trestů

zohlednit vždy i zásadu generální prevence. S přihlédnutím na výše uvedené skutečnosti tudíž odvolací soud požadavku obžalovaného „ke snížení výše uloženého trestu zákazu činnosti“ (a to i přes následnou snahu obžalovaného o odčinění nepříznivých následků jeho jednání) nevyhověl.

11. Vzhledem k tomu, že odvolací soud neshledal v postupu a rozhodnutí soudu I. stupně žádného podstatného pochybení, jež by bylo učiněno v neprospěch obžalovaného (ba spíše naopak), bylo tak odvolání obžalovaného podle § 256 tr. řádu jako nedůvodné zamítnuto.

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1 písm. a), b)cc), § 140 odst. 1 trestního řádu).

Lze však proti němu **podat dovolání** (§ 265a odst. 1, 2 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu)

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a), § 265f odst. 1 trestního řádu).
- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu).
- je-li obviněný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obviněného za něho v jeho prospěch dovolání podat též zákonný zástupce i jeho obhájce.

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, **musí být uvedeno** (§ 265f odst. 1 trestního řádu)

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje,
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán,
- čeho se dovolatel domáhá,
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu,
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) - l), nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Kdo podal **zcela bezvýsledně dovolání**, je povinen státu nahradit náklady řízení o tomto návrhu, a to paušální částkou, kterou stanoví ministerstvo spravedlnosti obecně závazným právním předpisem (§ 153 odst. 1 trestního řádu). Paušální částka nákladů v řízení o zcela bezvýsledně podaném dovolání činí **10 000 Kč** (§ 3a vyhlášky č. 312/1995 Sb.).

Brno, dne 10. listopadu 2021

JUDr. Josef Teplý v. r.
předseda senátu